

Izhaja po
dvakrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere
in ne konfiscira policija.

v lažnjivi obleki.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Velja celo leto 3 gl.,
pol leta 1 gl. 50 kr. in četrt
leta 80 kr.
za vsacega brez ozira.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji na velikem trgu hiš. št. 3 v prvem nadstropji na ulice.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Imenovanja.

Ljubi Moj Auersperg! Mokrota Tvoje modrosti, razlita v ukazu zoper nabiranje podpisov za prošnjo do Tvojega cesarja, pridrla je tudi do Mene. Torej se Mi je vnela želja, takega moža in varovalca države in javne varnosti šteti med Svojimi hlapci, zato Te imenujem za Svojega ministra policije in Ti pošljem ob enem Svoj dvorni red zlatega uhana, kateri se nosi v prevrzanem nosu.

Ti-Ti-Čum-Čum,

vladika divjakov na otokih velikega morja.

* * *

Ljubi Moj grof Chorinsky! Slava Tvojega imena in Tvoje delavnosti pri podpisovanju prošnje do Tvojega cesarja predrla je do Mojih ušes. Ker bi bil davno že rad napolnil izpraznjeno mesto načelnika Svojih žandarjev in béričev, pa nisem na celem svetu našel možaka temu sposobnega, obrnel sem Svoje oči na-te in Ti podelim ono mesto s primkom: Vitez Dolgo pl. Uški.

Kro-Ho-Til.

gospodar vsih Hottentotov v daljni Afriki.

* * *

Ljubi Moj Fladung! Čul sem, s kako sveto jezo si lovil Ti podpisovalce adrese do Tvojega cesarja in do solz ginjen imenujem Te pašalika z neomejeno oblastjo čez vse Turke Moje dežele ter Ti podelim križ, katerega imam Jaz s Svojimi ženami. Ob enem sprejmeš poveljstvo nadzorstva Mojega harema (ženskega golobjaka.)

Vis-Lic-Paša,

vsih pravovernih Turkov.

* * *

Ljubi Moj Derbič! Jaz Te imenujem nadzor-nika Svoje državne policije in Ti podelim Svoj hišni red, šest centov težak, da ga vedno na prsih nosiš.

Fez Marokanski,

v gornji Afriki.

* * *

Ljubi Moj Schönwetter! V soglasji s Svojim ministerstvom pokličem te za največega Svojih hlapcev, t. j. Svojega dvornega ministra, kateri ima dolžnost stati pred mano celi dan do tal priklonjen, kar sicer nikomur ni dovoljeno.

Čak-Čak-Ti-Tu,

kralj srednjih Afrikanov, ki še sem ter tje človeško meso jedo,

* * *

Ljubi Moj Ogrinec! Gledé zaslug pri nabiranju podpisov za prošnjo do Tvojega cesarja in naročnikov za „Laib. Schulzeitung“ Te moram počastiti s službo pašalika, ki ima nalogo preganjati berače po Mojem kraljestvu. V prilogi dobiš sedem konjskih repov, ktere mora Tvoj sluga na dolgem drogu pred Tabo nositi.

Paša Turkovič.

* * *

Ljubi Moj Globočnik! Ker si se tudi Ti nekóliko „auscajhnal“ pri lovu podpisov do cesarja, Te imenujem Jaz za Svojega „ponižnega slugo“ in Ti podelim red Svojih „prokletih grabelj“, ker drugzega nimam.

„Brencelj“.

Rešpehtarjova kuharca.

Če bo to dolg gveral, ne bo več za živeti. Ti ldje so ajdje. Des-glih je post, pa je hotel ta rešpehtar, per katerem sem bla zdej, vsák dan Slovence jest, čeravno sem mu pravla, de je to mesna jed, ktera je o post tri dni v tednu prepovedana iz pridege dol. Pa nič ni nučal, zato sem aufkindala in šla, ker jest ne bom na nobeno vižo nikol spoznala, da so Slovenci postna rihta in tud ne znam toko vštímat, de b' takim iblajtarjam šmekal.

Zdej sem pa spet brez službe al brez dinsta, kokor se prav reče. Z mano je koker z ministronti; nikol ne vem, koko dolg bom kje, ker nisem taka, de b' mi vsak zašafval, koker b' se mu zdel. Pa me nič ne skrbi, saj se troštamo novga škofa. Nov škof pa nuca novo kuharce, zato se pa tud ne obrnem do nobene cubringarce, toko dolg bom že še počakala, de bodo peršli nov škof, potlej se bom pa forstelala.

Škofova kuharca je bla gvavtna peršona, in kar sem jest Špela, kar je skor glih tolk, koker Urša, le en par tednov je vmes v pratk, ni cvíblat, de b' ne dobila t'ga dinsta, k' je bil v zadnjem cajt toko gvavten. Zato pa tud' že zdej povem, de se bom na vsako vižo jest oglasila, de ne bo kakšná druga se ponujala. Mene že poznajo, kakšna sem, res, de me je polcijá že večkrat zaprla, pa to se zgodi dandons vsakemu še toko poštenemu človeku, to b' mogla bit zá-me še le emfelenga al rekomandacija, koker se v belj nobelj šprah prav, ker se iz tega spozna, de nisem kakšna tukmavsarca al kej tacga.

Adijo! Čez politko dons ne smem nič plavšat, de me ne zapro med tem, k' bi pršli nov škof. Potlej b' blo pa vse ven.

Tatvinska zvitost.

(Dogodba, kakoršna se zdaj prav lahko zgodi.)

Bilo je v nekem kraju — kje, tega ni treba nikomur vedeti — ob času, ko se je podpisovala prošnja do cesarja, prepovedana po sl. c. k. predsednikih, pašah i. t. d.

V tem kraju, za ktereга bo po tem popisu vsak vedel, je bil bogat tržan zaklal troje prav težkih prešičev in meso obesil v dimnik za Veliko noč. Plečeta dišala so po vsi vasi, toraj tudi v kočo nekega gostača o katerem se je močno govorilo, da je s tatovi v zvezi. Duh plečet pa je bil jako neprijeten temu gostaču in sicer zato, ker ni imel tudi mesa in ne upanja, da bi ga kdaj imel. Več noči premišljuje, kako bi prišel skrivaj v hišo bogatega tržana ter snel iz črnih drogov nekaj rumenkasto rudečega mesa, pa ne pride mu kaj pametnega v glavo. Vštric tržanove hiše stala je žandarmerijska kosarna, toraj bi bil drl levu v žrelo, ako bi se bil ponočni čas blizu tržanove hiše le pokazal. Plečeta mu pa vendar ne gredo iz glave, toraj, kaj storiti?

Posvetuje se s svojem tovaršem, človekom, kateri je bil nedavno prišel iz ječe. A tudi ta mu ne vé svetovati, da-si bi se prav rad vdeležil lova na krače in plečeta.

Že sta skoro obupala ter popustila mesene misli do slanine, kar se prime tovariš za glavo in reče:

„Kako je človek včasih zabit! Da mi ni moglo to prej na misel priti! Slanina, plečeta, krače in klobase, vse je najino.“

„Kako to? Govori bolj pametno“, pravi na to pajdaš, kteremu so se jele pri tem govoru zopet sline cediti.

„Naj te ne skrbi, jaz bom že vse vredil“, pristavi tovariš. „Da mi boš le pomagal nositi, pa bo vse šlo.“

Drugi dan dobi okrajni glavar, hud nemškutar, ki je posebno tiste lovil, kateri so podpisovali prošnjo do cesarja, sledeče pismo brez podpisa:

„Slavno okrajno glavarstvo! V vasi B., ki je dve uri daleč od tu, nameravajo drevej slovenski puntarji v velikem številu zbrani podpisavati znano prošnjo do cesarja. Shod je skriven, zbrali se bodo tam v neki hiši, ktera mi pa ni znana. Lahko bi bilo s pomočjo žandarjev vse zasačiti.“

Se ve da gospod okrajni glavar, prejemši to pismo, nima silnejšega posla, kakor da ukaže žandarjem nemudoma se podati v omenjeno vas in tam stražiti ter zalezovati slovenske rogovileže in jih njemu naznaniti. Žandarji se res naglo podajo vsi na pot ter stražijo vso noč, a razen dvoje maček ne vidijo nič živega, tudi nikjer nobene luči.

Ko se vsi trudni in zaspani vrnejo k okrajnemu glavarju nazaj in mu sporočijo uspeh ponočne preže, jih ta debelo gleda in jim noče verjeti. A v tem hipu pridere bogati tržan ves plah v pisárno in naznanja, da mu je bilo po noči meso treh prešičev do malega vse pokradeno, kar se mu je skoro nemogoče zdelo, ker je vštric njegove hiše žandarmerijska kosarna. Žandarji gredo res tatove slediti, se reče, ko so se naspali, a ne najdejo nikjer nobenega sledu in tržan je in ostane okraden.

Čez nekaj dni dobi glavar zopet pismo brez podpisa; glasilo se je:

„Slavni gospod okrajni glavar! Hvala Vam lepa, da ste nama, čeravno nevedé in nehote, dali priložnost,

priti do tako lepe svinjine! Kedar policija in žandarstvo lovi politične muhe, se nam dobro godi. — Tat.“

Kaj je slavni okrajni glavar na to rekel, tega svet ni zvedel.

„Ali je ta dogodba resnična?“ bo kdo vprašal. Mogoča je v sedanjem času na Slovenskem.

Za dunajsko razstavo,

o kateri se zdaj toliko govori in piše, so se poslale „Brenčelju“ še sledeče reči:

Drog, na ktereга obešamo mi Slovenci svoje domače perilo, da ga ves svet lahko vidi.

Limance, na ktere gredo tako radi širokoustni naši demokrati in tisti, katerim se slovenska reč že predolgočasna zdi.

Slovenske igre, spisane po znanih grajalcih in „modrijanih za „dramatično društvo“.

„Preširnov album“, že davno izdan po slov. pisateljskem društvu. Jako zanimivo delce take lastnosti, da ga vidi le tisti, kdor ima trdno vero ali je čisto nedolžen.

„Ljubljanske mestne volitve“, podoba jako zamotane štrene, v katero se je letos zopet nekaj vozlov naredilo.

„Dalmatinski poslanci“, podučna žaloigra peterih oseb v enem dejanji; pa bi bilo bolje, da bi še tega ne bilo.

„Najlepši trenutek izkušenega domoljuba“, podoba nekega govornika v tistem trenutku, ko vtikuje v žep prisejani desetak. Vidi se, kako se mu srce v prsih smeje.

Imena udov nemškutarskega „Lehrervereina“, listič v podobi in velikosti pratike.

Nekaj polén, ktere „Tagblatt“ vedno nam pod noge meče.

Daleč smo že!

Ko sem jaz živel, bili so v moji domovini Nemci in Kranjci. Kmalo potem so se „Kranjci“ razcepili v „Slovence“ in „Nemškutarje“. Zdaj so pa že Slovenci razcepljeni v „Novičarje“ in „Narodovce“. Se „Brenčeljnovec“ se manjka, potlej ste pa na suhem. Kako daleč se boste še cepili?

Vodnik,
vpokojeni pesnik.

Ne boš si prebiral imena, ne!

Nek davkar — kakor sploh znano — se je pri e. k. sodniji sam zatožil, da je devet let bril brez potenta in da je nabril jako veliko. „Tagblatt“, kateri se za britje in zlasti za obrite svinje briga, je o tej prigodbi molčal kakor bi bila kaka malenkost, dasiravno sicer tako posebno rad celó pičle ničnosti razbobnuje po svetu (če bi od kakega narodnjaka, duhovnika ali sploh poštenjaka kaj vedel). Zakaj pa zdaj molči? „Brenčelj“ ki vse zvoha, je prišel tudi temu na sled. „Tagblattu“ njegovo pristojno ime „list za obrite svinje“ nič več ne dopade, rajši bi se imenoval „list za kosmate svinje“ — zato je sklenil, da od britja ne bo nič več pripovedoval. — Marsikdo bi si imena zbiral, kaj pa da!

Krišpin Krišpovič.

Nego naj premišlujem, od ktere strani hočem, te dalmatinske poslance, naj si jih mislim, kakorkoli hočem, Dežman je prvi, drugi Kljun, tretji Dežman, četrti Kljun in peti prvim štirim podoben, kakor Dežman Kljunu ali Kljun Dežmanu. Gredo na Dunaj sedet ne na svoje, timveč na državne stroške in potem, ko so lep čas molčali, glasujejo za volilno reformo, ktera je za slovenski narod toliko, kakor prazne jasli za lačnega in utrujenega konja.

Človeku, ki je tim na zgodoslovinskem, čim na modroslovskem polji količkaj domá, se morajo take prikazni tako čudne zdeti, da jame misliti na bližanje sodnega dne; kajti dandanes se politični in drugi grehi tako kopičijo, da že na ves glas po sodniku kriče. Kdor pa pozna tistega Leitmayerja, sodnijskega svetovalca v Novem mestu, se mu bo gotovo zdelo, da ta mož misli na veke živeti. Čuditi se je le še, da

tako odlično-izvrstne moči, kar se tiče ustavovernosti, tisti naši nemškutarji niso še v deželni zbor volili, ker po vsakem koli brž sežejo, kdor koli kje glavo iz navadne navadnosti ali vsakdanske vsakdanosti le za las više pomoli ali pa v tisti kazini na oder zleze in se z jezikom po znanih frazah ali Slovencih sprehaja. Ta Leitmayer je pa tudi jako muzikaličen (kar se vidi na blizu tukaj stoječi podobi), zato ni mogel biti brez „filharmoničnega društva“. Hitro je spoznal, da je dolžnost e. k. sodnijskega svetovalca, državi priskočiti na pomoč z „bando“, ktero je res jako originalno sestavil.

Toda časti željnemu, po slavi hrepenečemu in na lestvi sodnijske službe še više plezati želečemu možu to ni bilo zadosti; vzel je pero, pomočil ga v črnilo ter je pri mizi sedeč na podloženo belo polo papirja pisal, in ko je popisal prvo polo, vzel je drugo, jo zopet popisal, potem dal prepisati obe poli in ko je bilo vse to storjeno, je šel po pošti do vredništva tistega ljubljanskega „Tagblatta“ lepo zgrnjen in obširen list. Čez nekaj dni je bral v „Tagblattu“ tisti, kateri je hotel, dolgo, navdušeno hvalo Leitmayerju, kateri je po tem spisu prinesel Novomeščanom zveličanje in rešitev, kakoršne še doli ni nihče poznal. Ko pride Leitmayerju omenjeni list v roke, se je smejal v pest in rekel: „O Viktor — menda je bil na to ime krščen, — ti si tiček. Stavim, da ga ni v Ljubljani nobenega, kateri bi mislil, da si ti sam to svojo širokoustno hvalisanje svoje koščene osebe spisal.“

Tako je govoril Leitmayer seboj in tista slavna e. k. policija k temu nič ne reče, pač pa prav rada konfiskuje „Brenčeljno“, kar pa nikdar in nikakorkoli ne more braniti, da si ga vsak naroči, kedarkoli in za kolikor časa koli se mu zdeti poljubi.

Učiteljski pogovor.

Snideta se dva učitelja, prvi Slovenec, a drugi nemškutar in ud „Lehrervereina“. Jameta se pričkatí o

vrednosti slovenskega in nemškega jezika. Vsled tega nastane ta-le pogovor:

Nemškutar. Vi toliko hvalite slovenski jezik, da-si je jako boren in pomankljiv. Prevodite mi le en stavek. Kako mi boste rekli v slovenskem jeziku: „Der Sperling wird auch Spatz genannt?“

Slovenec. Hm! Najbolje tako-le: Nemškutar se tudi nemčur imenuje“.

Na to jo je nemškutarsk učitelj kaj hitro popihal.

Pred ljubljanskem „rotovžem.“

Meščan. Ali so že na rotovžu nastavili zopet blagajnika, ker se je zadnji vstrelil?

Predmeščan. Čemu jim bo blagajnik, če še denarja nimajo?

Gospodu Črnetu.

Jaz Vas odvežem od vsih Vaših političnih grehov, ker ste se v resnici poboljšali.

„Brencelj“,

spovednik za politične grešnike,

Prusaški servilizem.

Po časnikih se bere, da je tržaška protestanska občina prosila pruskega cesarja Biljeta, naj jej daruje kak v francoski vojski vpleten top, da si dá vlti iz njega zvonove za svojo cerkev.

Ljubljanski Prusaki so z manjšim zadovoljni. Kakor se sliši, poslali so te dni cesarju Biljetu prošnjo, da bi jim poslal kak strgan svoj čevelj, da ga bodo pri svojih zborih slovesno — poljubovali (kuševali).

Žgačkalno vprašanje.

Gosp. dr. Zarnik se je odpovedal kandidaturi za ljubljanskega mesta svetovalstvo, rekši, da on ne bo nikdar sedel s takim človekom, kakor je Regali, v mestnem odboru.

Ali bi gosp. dr. Zarnik tudi pri tem izreku ostal, ako bi prišel tak človek, kakor je gosp. Regali, v vodstvo banke „Slovenije“?

Nekdo, ki bi to kaj rad vedel.

Najskrivnejše misli odločnega demokrata.

Jaz sem doktor in ko bi tudi ne bil doktor, sem vendar veljaven mož. To jaz vem in to je zadosti; če tudi ves svet trdi, da ni res, je dosti, da jaz vem, kajti kar jaz vem, to je. Ker sem pa jaz veljaven mož, sem tudi demokrat in če tudi s svojim govorjenjem in dejanjem kažem, da nisem, je to vendar-le res, jaz sem demokrat, ker je dandanes demokratstvo edini pot, po katerem se pride po ceni do slave. Do kar pa se po ceni pride, to imām jaz, in če bi se mi ponudilo baronstvo — hm! počakajmo! Govorim rad, o sebi najrajše, kajti jezik se giblje brez stroškov iz mojega žepa. Nekteri pravijo, da sem umazan. Haha, umazan! Kaj se to pravi? So li ministri, kateri so bili „Verwaltungsrahti“ pri različnih bankah in železnicah, umazani? Mogoče, toda

denar, bogastvo je moč in kdor ima moč, si pridobi svojat, privrženec, kateri so tim boljši, izdatnejši, čim hujši imajo jezik, čim širakejša usta. Da bi pa človek zarad tega, ker je demokrat, družil se z ljudstvom, s čevljari, rokovičarji, mizarji itd. ali da bi celo štel se njim enacega, to ne gre, ni čast, ne nese. Slava človeka, bodi-si prvak, demokrat ali mladoslovenec, le tako dolgo trpi, dokler jo more podpirati s evenkom, evenk je glavna stvar in vsak je bedak, kdor prej vest izprašuje, od kod pride denar, predno ga vzame. Zato so pa banke za demokrate kot nalašč, to je spoznal Giskra, to so spoznali vsi drugi, kateri imajo zdaj kaj pod palcem, to spoznam tudi jaz in kar jaz spoznam, je dobro, kajti jaz sem — jaz.

Gospodu Zagorcu,

dozdaj še deželnemu poslancu.

Vi ste se baje nekje izustili: „Le doktorjev in farjev ne v deželni zbor“, a pozabili ste pristaviti: „ker take ljudi, kakor sem jaz, pre kmalu spoznajo.“

Če tih zadnjih besed kmalu ne pristavite, k Vašemu govorjenji, Vas bom izročil tistemu, ki „koece žehta“.

„Brencelj“.

Neverjetno novico.

Ljubljanski mestni odbor bo v prihodnji seji pristopil prošnji do cesarja zoper volilno reformo, obžaluvajoč, da mu je ta tako potreben sklep še le tako pozno na misel prišel.

* * *

Deželni predsednik gosp. grof Aleks. Auersperg je daroval vse, kar mu nese deželno predsedovanje, „dramatičnemu društvu“ in s tem javno pokazal, da ni to, kar misli slovensko občinstvo, namreč sovražnik slovenske dramatike, marveč iskren njen častitelj.

* * *

Gospod Stritar, marljiv kritikovalec slovenskih igrokazev, je poslal „dramatičnemu društvu“ ravnokar zopet izvirno igro, katero je sam spisal. Ker je gosp. Stritar spisal že brez števila odličnih slovenskih iger, ne sme nihče dvomiti, da bi tudi ta ne bila izvanredno izvrstna. Škoda, da nam njeni naslov še ni znan.

* * *

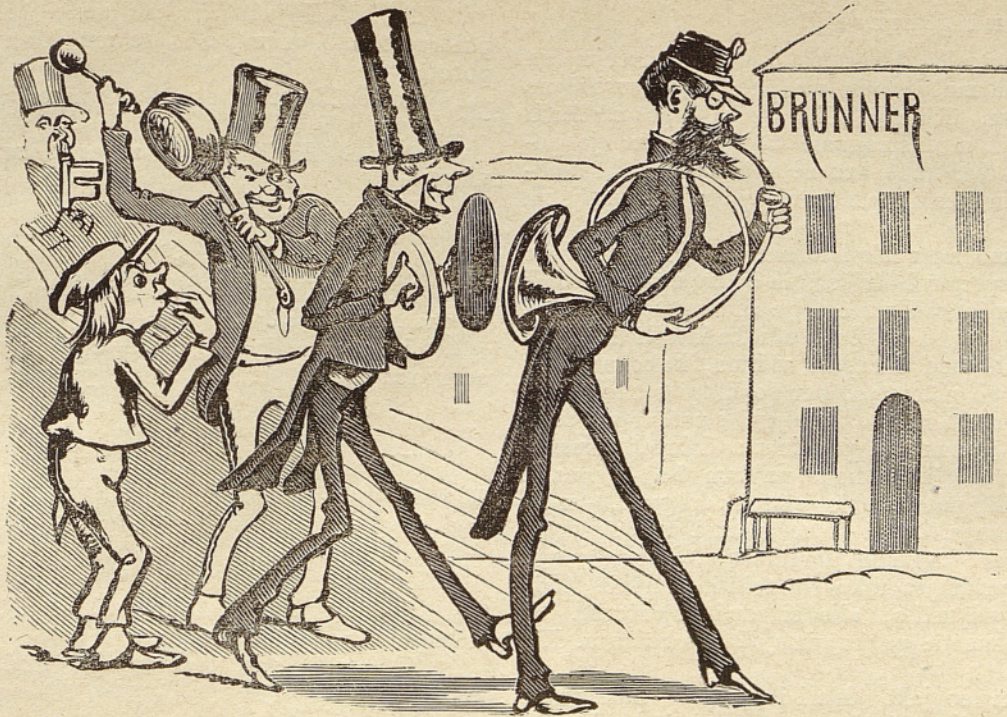
Gosp. Leitmaier, c. k. deželne sodnije svetovalec v Novem mestu, ima biti prestavljen zavoljo skrivnih agitacij za prošnjo do cesarja. Tako imamo mi Slovenci marsikaj skrivnih prijateljev, za katere še sami ne vemo. Te vrste prijatelj je tudi slavnj gosp. Ahčin, policijski svetovalec v Ljubljani.

* * *

Te dni je počil glas, da je posojilo ljubljanskega mesta, to je en milijon goldinarjev, splavalo po vodi. Vsled tega je ves Udmat nastavil mreže, da bi kaj vjel in blagajnica udmaška je zdaj tako polna, kakar ljubljanska.

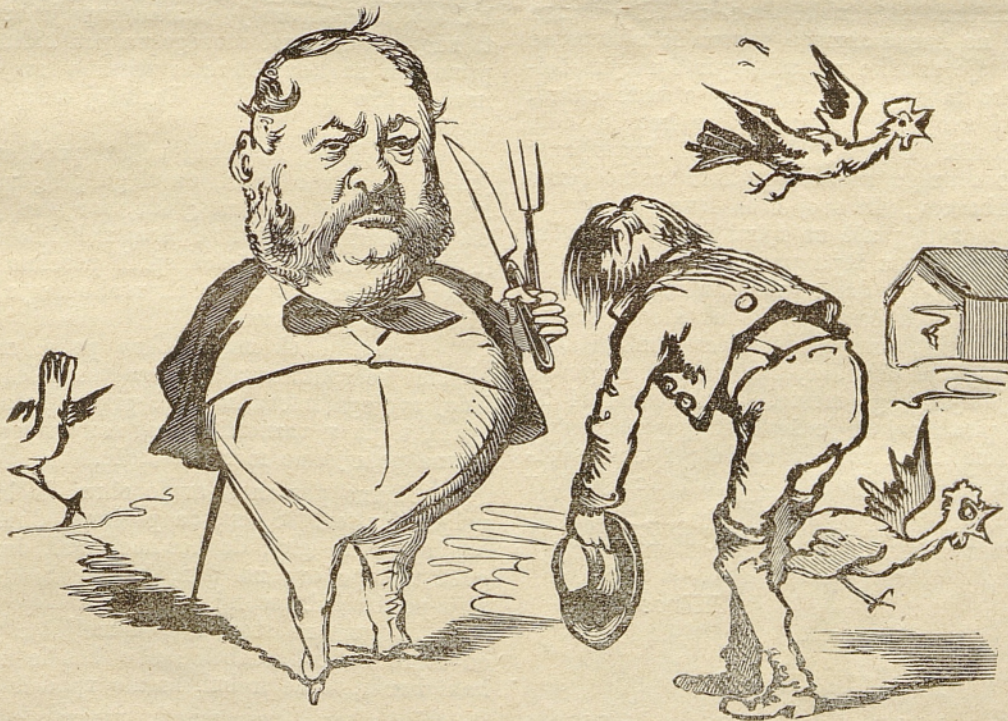

Novomeška „banda“

pod vodstvom kapelnika slavnega c. k. sodnijskega svetovalca Leitmayerja, gre prijatelju po ustavovernosti „ofreht“ delat. Vsi Novomeščani se vesele „koncerta“ tega „filharmoničnega društva“, kteremu je pristopilo — kakor je tu videti — tudi mnogo nježne mladine.

Podboj kostanjevški.

Župan. Kako doleti mene čast, gospod Podboj?

Podboj. Kako? Me li poznate?

Župan. Jaz prav za prav ne, toda ker moja piščeta tako beže in iščejo zakotja, si mislim, da ste Vi gospod Podboj. Sicer se pred nikomur ne skrivajo.

Iz Olimpa.

Dragi mi „Brencelj!“

Morda boš mislil, da se mi tu gori ne zmenimo za Vaše zemeljske homatije, ker nas prav za prav nič ne bolé, a motiš se. Kdor je bil na zemlji po različnih osode primerljajih med strankami tako sem ter tje pehán, kakor mi, tega tako brž ne pozabi, da bi se odpovedal vsaj pozornemu opazovanji gibanja zemeljskih črvov.

Tako sedimo mi v hladni senci tukaj, kamor ne sega roka Auerspergovih bričev, in opazujemo, kako Vi po nas Vam zapuščeno domače polje obdelujete. Žalibog, da dostikrat Tomanu, Tomšiču, Vodniku in celo Preširnu britki smeh pride med usta, ko vidimo, kako nekateri z neprevidno nogo poteptajo, kar so drugi s trudom sejali, kako spodrivajo in spodkopujejo s težavo sezidano zidovje, ker se jim ne zdi popolnoma dobro, okusno; namestu da bi vzeli keljo in tu pa tam kaj popravili, zamašili, ogladili, pa vzamejo jake in drogeve, ter se spravijo nad zidovje, da bi do tal podrli, kar so drugi morda s slabejem umom in spretnostjo, gotovo pa z boljšo voljo in pridnejšo roko sestavili in sezidali. Toda to bi se jim še odpustilo, ako bi sami kaj storili, da bi imeli kaj pokazati; pa kaj imajo? Široka usta. Kaj so storili? Nič.

Kritikovalci so jako dobri in pridni, nad vsako suho kost se spravijo; če jim pa pride celó kaj boljšega med zobe, tako oglodajo, da na zadnje nič dobrega ne ostane.

Nam tukaj gori se smili posebno „dramatično društvo“, ktero si z velikim trudom pridobiva igralce in pisatelje ter prestavljalce iger. Ti ljudje pa, namestu da bi mu šli na roko, kar je dolžnost vsacega narodnjaka, gredo in grajajo igralce in raztrgajo nove igre, da še k nam sem gori leté cunje, da-si ne eden izmed njih še ni spisal ne enega samega prizora še tako borne igrice. Da, na tuje stroške mazati papir s svojim žolcom, je pač lahko in po ceni, naj stopijo sami enkrat na oder z izdelki svoje lene muze, ktera ima le dolg jezik, a družega nič. Dobro je le, da ti „modrijani“ dozdej še nimajo družega za sabo, kakor lastno senco in nekoliko pritlikovcev, ki svoj kruh love, kakor lastavka muhe, in le zato plašč za njimi nosijo, da včasih kaj pobero, kar jim iz žepa pade.

Ne zameri, da sem danes tudi jaz zajahal malo bolj ognjenega konja, a čeravno človek gleda vse to početje s hladno krvjo, mu vendar včasih izkipi žolč, posebno, kedar opazuje dogodbe, kakoršne so se godile pred volitvami ljubljanskega mesta. Toda čemu bi Ti o teh dogodbah pisal, saj se je že dosti papirja potratilo po nepotrebnem, kajti tisti, ki so se pri tem blamirali, se ne operó, če pokupijo vso „žajfo“, kar je je v Ljubljani na prodaj.

S tem končam. Da si mi zdrav! Varuj se Žabjeka!

Ves Tvoj

Miroslav.

Žasfaviča.

- A. Kdo je v Ljubljani na najvišji stopinji?
- B. Lumpje.
- A. Zakaj?
- B. Zato, ker so — na Gradu.

Pogovori.

Tone. Kaj bo li ljubljanski „rotovž“ počel s poldrugim milijonom, ako se mu dovoli, de si ga izposodi?

Jože. Najbrže bo napravil vsim „fajerberom“ nove čelade.

Tone. Kaj pa bo z lesenimi mostovi čez Ljubljano?

Jože. Ti bodo vstali leseni.

* * *

Tine. Za kaj so dobre slovenske banke, kakor n. pr. „Slovenija“?

Jaka. Za direktorje, kakor je n. pr. dr. Zarnik, so menda najboljše, ker si lahko kaj prisede, ako se jim zdi.

* * *

Jaka. Okrog banke „Slovenije“ je zadnji teden močno dišalo.

Jože. Kaj bi ne, če je Treuenstein voditelj!

* * *

Tone. Ali si slišal, da se je že na Kranjsko zatrosila živinska kuga?

Tine. Vsled tega je tudi med nemškutarji velik strah.

Nauki previdnega očeta.

Moj sin! Dosegel si starost, ktera daje človeku zmóžnost služiti si svoj kruh. Učil si se in jaz mislim, da toliko znaš, kolikor je treba znati zdaj vsaj šolskemu nadzorniku. Stopi toraj na svoje noge in poskusi, kako je tici, kedar jo starka izpelje iz gnezda. Jaz ti zdaj ne dam nič družega na pot, kakor nekoliko času primernih naukov, ktere si vtisni v svoje srce, da jih imaš vedno pri rokah. Poslušaj tedaj besede svojega očeta.

Ako hočeš kdaj kaj veljati pred svetom, izuri si jezik. Ni ravno treba, da ti ga pri govorjenji vodi um, kajti dandanes svet ne gleda, kaj se govori, timveč, da se govori. Nauči se toraj nekoliko najbolj glavnih in ljudstvo ali poslušalce sploh posebno osupljivih pregovorov, fraz, s tem zabeli vsako svoje besedovanje in slava tvoja je gotova.

Če se podaš na politično polje, zavaruj si hrbet ali skri se za kacega družega; če pišeš v časnike, ne izdaj svojega imena, marveč pripusti, da za-te trpi kdo drugi, ti pa v varnosti uživaj sad svojega truda, kjer ti slavna policija ne more do kože.

Glavno pozornost svojo obrni do bank ali zavarovalnih društev. Skusi, da postaneš direktor kake take banke, potem glej, da boš imel vsak dan sejo, če mogoče tudi po dve na dan, in ker boš dobil za vsako sejo po 10 gld., se mi ni bati za tvojo prihodnost.

Zastonj ne stori nič, domoljubje je publa repa, od ktere ne boš odebelil; ako boš le iz domoljubja pri kaki banki, ti bo trebuh kmalo vpadel.

Priimkov „nesramnež, umazanec, samogoltnjež, egoist“ itd. se ne vstraši, kajti kdor ima dandanes občutljivo ali tenko vest, ima navadno tudi prazen žep in majhen trebuh.

Če vidiš, da ti na slovenskem polji ne raste žito, ali da ti raste ga premalo ali prepočasi, preskoči k nem-

škutarjem in preskrbljen si. Padlo bo oko kacega predsednika ali glavarja na-te, kmalo boš dobil kak dekret in ž njim toliko plače, da ti ne bo treba ves dan nič delati.

Najskrbnejše se ogibaj pa golega domoljubja; beseda je lepa, sem ter tje te bodo tudi povzdigovali in slovil boš, a vse to so prazne pene, s kterimi si še žeje vgasiti ne moreš. Tudi se ti lahko primeri, da prideš na Žabjek, kjer boš moral sedeti ne le brez vse plače, timveč še sam plačati stroške. Politično izkušen domorodec pa se bo ogibal tacega posedanja in rajši pustil sedeti namestu sebe kacega družega.

Bodi demokrat, dokler ti to kaj nese; potem postani aristokrat, če vidiš, da to nese groše. Vselej pa skrbi za svoj žep, kajti to, kar je pod palcem, velja, za vse drugo jud nič ne da.

Moj sin! Ako boš ravnal po teh mojih naukih, se ti bo dobro godilo in boš dolgo živel na sveti, če te ne zadene debelosti mrtvoud.

Iz seje ongovih modrijanov.

Predsednik dr. Grabljevič. Slavni zbor! Sklicam sem Vaše modre glave k posvetovanju o jako važnih predmetih. Jaz sicer tako že vse vem, a ker ste tudi vsi drugi enako meni popolnoma nezmotljivi, se vendar lepše vidi, ako nas več zboruje, kakor če bi zboroval jaz sam. Čujte toraj, v čim se imamo danes posvetovati.

Prvi svetovalec. Prosim besede. Jaz imam nekaj posebno važnega na sreč. Mi, ki posebno radi jemo zemlje in rožičke, smo jeli strmeti, da so ti močnat objekti dan za dnevom manjši, tako, da človek moje velikosti, ki je prej pri juterni kavi povil k večemu troje, čvetero rožičkov, jih zdaj brez posebnega nape-njanja in slabih nasledkov za-se poduši po osem, celó deset, kar sicer ne škoduje ne peku, ne njemu samemu in dugim, pač pa njegovi mošnji. Jaz bi toraj pred-lagal, da se pred vsako žemljo, vsak rožiček nastavi daljogled ali mikroskop, skoz kterega se bo žemlja vi-dela mnogo večja.

Predsednik. Želi še kdo o tem besede? Már stavi kdo kak drug nasvet?

Drugi svetovalec. Jaz! Da se odpravi na-paka, se mora vediti vzrok njen. Vzrok majhnih žemelj in rožičkov pa je ta: Gotovo peki vzamejo premalo testá in tako so tudi žemlje potem premajhne. Jaz bi toraj nasvetoval, da se ukaže pekom, naj odslej jem-ljejo za žemlje več testá in ne bom se motil, ako re-čem, da bodo žemlje potem večje. Kar se pa tiče pri-tožbe mojega predgovornika, se mi zdi ničeva, ker je gospodu predgovorniku vselej dovoljeno, mesto rožička k juterni kavi vzeti dvafuntno štruco in potem mu jih ne bo treba snesti deset.

Predsednik. Gospóda, jaz občudujem Vašo modrost, s katero ste se lotili glavnega produkta pe-kovske umetnosti, kakor so zdaj žemlje; a opomniti vas moram, da sem danes sklical vas iz tega namena, da storimo nekaj, kar je mnogo važnejši od občinskih ali mestnih zadev, namreč da izvolimo deputacijo, ktera ima

1. gratulovati gospodu deželnemu predsedniku;
2. gratulovati gospodu predstojniku davkarske pi-sarne, čegar god bo tekoči teden;
3. milovati gospoda načelnika N., ker mu je pre-tečeni teden najlepši lovski pes poginil;
4. iti na kosilo k gospodu glavarju, kamor smo vsi povabljeni.

Tretji svetovalec. Kar se tiče prvih točiek, naj se opravijo le po deputacijah, gledé zadnje pa bi bil jaz tegá mnenja, da se vdeležimo vsi, kajti pri go-spodu glavarju se, kakor znano, izvrstno obedje.

Predlog, po vsih podpiran, se sprejme in seja, tako važna za ongavo mesto, se sklene.

Resnična prošnja.

„Brencelj“ je sklenil, naslikati po vrsti obraze znanih sedmero kranjskih pašev, kteri so se pri nabi-ranji podpisov za prošnjo do cesarja tako „avscajhnali“. Ker mu pa to ni mogoče, ako ne dobi slik (fotografij) omenjenih oseb, obrača se tu javno do svojih prijateljev s prošnjo, da bi mu, ako je komu mogoče, poslali slike sledečih oseb:

Grofa Aleksandra Auersperga, ces. kr. deželnega predsednika.

Grofa Chorinsky-ja, krškega glavarja.

Viteza Fladunga, paše v Kočevju.

Gosp. Schönwettera, paše v Litiji.

„ Derbiča, paše v Kranji.

„ Ogrinca, paše v Planini.

„ Globočnika, glavarja postojnskega.

Te slavne gospode bo „Brencelj“ narisal tako, kakor je v tem listu gosp. Podboj, da jih bo slovenski svet poznal. Prej so se nahajale enake slike na vsa-kem voglu v Ljubljani, kar pa izbaja „Brencelj“, se še Šafarjev Dolfi ne dá več fotografovati. — Tajnost je vsakemu zagotovljena in fotografija se mu bo nazaj poslala ter stroški povrnili.

„Brencelj.“

„Brencelj“ piše:

Gostaču na Pr. Jako me je razveselil Vaš dopis z vlogo za juho, še bolj pa se mi prileže hvala „Ričeta“, kteri Vam je tako dobro teknil. Za oboje Vam lepa hvala. Kar se tiče ome-njene ilustracije, utegne priti na versto, kedar spravimo bolj nujne stvari izpod rok. Misel je dobra in če dobimo še fotografijo ranjcega iz Olimpa, bo uspeh sijajen.

Gosp. V. v Z. Prav imate! „Brencelj“ ne more dosti vre-den biti, ker ga policija tolikrat konfiscira. Da bi jaz vedel, ali je to Vaša prava, ali le ironična misel, bi Vam že zažvižgal. Če je to Vaša prava misel, potem tudi vsa slovenska opozicija v Vaših očeh ni nič vredna, ker jo vlada tlači, peticija do cesarja ni bila nič vredna, ker je bil Auersperg prepovedal nabiranje pod-pisov in Vi, Vi ste najbrže — nemškutar.

Gosp. J. D. v P. Za poslanega „kapuna“ dobil sem 1 glđ. 62 kr., toraj sem Vam vpisal za tekoče leto 12 kr. Ne zamerite, da Vam še le zdaj odgovorim.

Gosp. Ivan Nanut, pek v Štandreži pri Gorici. Vi nočete plačati dolžnih 3 glđ. za preteklo leto, da-si Vam je bil „Brencelj“ po volji, ker ste ga vse leto nepretrgano spreje-mali? Je že prav, tožil Vas ne bom, a toliko povem, da sodni dan ne bom hotel sprejeti tegá zneska, če ga boste prav po vsem sodnem svetu za manó nosili. Vi ste torej prvi „Krayssov-cev“, ki pridete letos na versto, drugi, kterim je bilo zažugano, pridejô prihodnjič.

Gosp. J. F. v Z. in F. B. na F. pri R. Ako ne pošljeta do prihodnjega lista, kar mi gre, Vaju bom na tem mestu ime-noval. Vajni dolg je prevelik, ne morem ga pustiti.

Tistim gg. naročnikom,

ki so dobili po pošti „listnice“ ostro pisane.

Ako ne bo do prihodnjega lista od Vas nič slišati, bom izpolnil, kar sem zažugal, kajti list stane mene lep denar in jaz moram vse koj plačevati. Imam že s policijo in sodnijo dosti sitnosti, ne zatirajte me še Vi.

„Brencelj“.

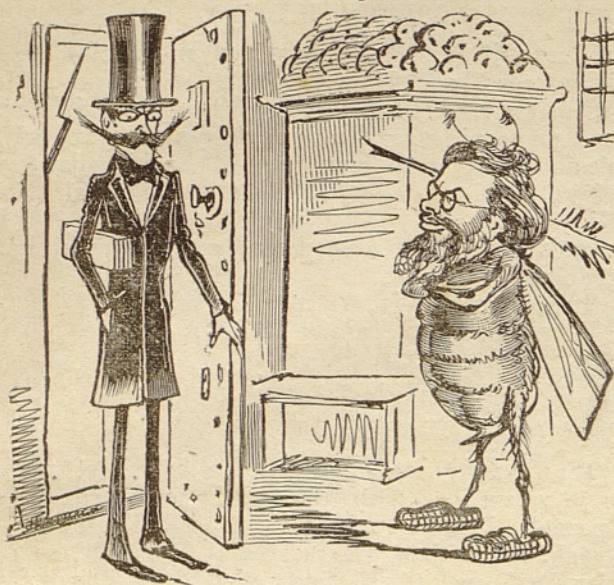

Zaželjeni in težko pričakovani

„Ričet iz Žabjeka“

je že skuhan. Tu nekaj ocvirkov iz njega:

Obiskovanje.

Sodnijski predsednik. Kaka vročina je tu pri tebi, „Brencelj“!

„Brencelj.“ Menda je Vam, gospod oče Lušin, le zarad tega tako vroče, ker ste pozabili odkriti se.

Poboljšani tat.

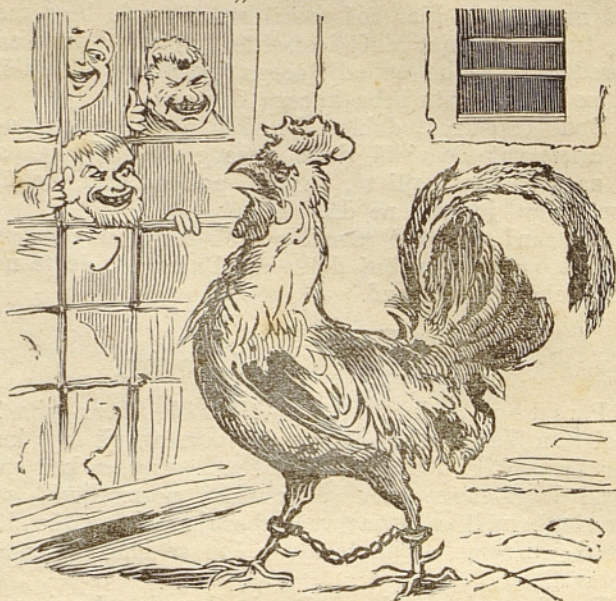

Jetniški nadzornik. Kaj si že zopet tu, pote-puh? Saj smo te še le kar izpustili. Včeraj zjutraj je bilo.

Tat. Gospod nadzornik, veste, to je tako. Včeraj je bil četrtek, po „prežganki“ sem šel, danes je petek, toraj zjutraj ni bilo „prežganke“, jutri bo pa zopet. Jaz jo imam strašno rad in ker sem se bal, da bi je ne zamudil, sem ubil steklo pri štacuni, za katerim so bile ure, zlate in srebrne, shranjene. Policaj, ki je tik mene stal, me vidi in — tukaj sem, da račun za mojo prežganko ne bo pretrgan.

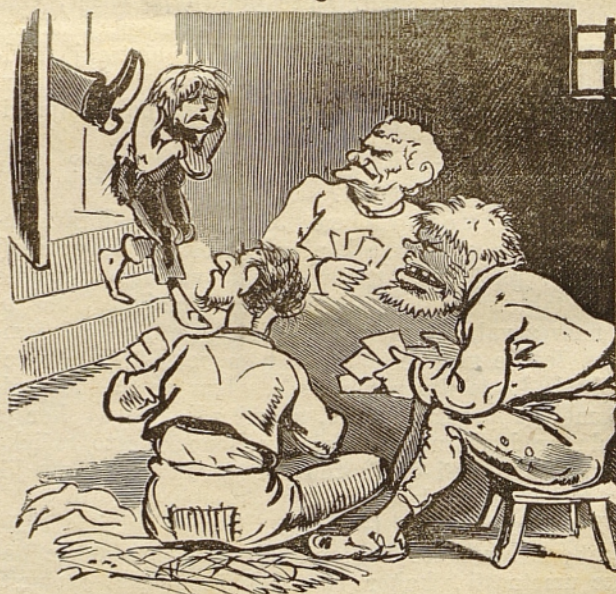
Dobi ga lahko vsak, ako pošlje vredništvu „Brencelju“ **30 kr.**, ker je skuhan za vsacega brez ozira na osobo, vero in narodnost.

Po „hišnem redu“.

Jetniki. Zapomni si, petelin, „hišni red“ velja za vse. Kedar boš prej zapel, kakor velewa „hišni red“, boš dobil verižice na noge, kakor mi, kedar se pregrešimo zoper „hišni red“. Boš vsaj pomnil, kdaj si bil na Žabjeku.

Nov gost.

Jetniki. Oho! Zdaj že vsak smrkovec pride na Žabjek. Ali mislite, da je otročja odgojilnica? Kar nič se že več ne spoštujejo stari skoro vsakdanji gosti. Ali gre tako-le revče med nas?